

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Vyletové a soudců Mgr. Miroslava Hromady, Ph.D. a JUDr. Anny Grimmové ve věci žalobce **Statutárního města Karlovy Vary, IČ 00254657**, se sídlem Moskevská 2035/21, Karlovy Vary, zast. Mgr. Lucií Oršulovou, advokátkou se sídlem Jánský Vršek 323/13, Praha, proti žalovaným **1. BAU-STAV a.s., IČ 14705877**, se sídlem Loketská 344/12, Karlovy Vary, zast. Mgr. Petrem Šindelářem, LL.M., advokátem se sídlem Moskevská 1461/66, Karlovy Vary, **2. Syner, s.r.o., IČ 48292516**, se sídlem Milady Horákové 580/7, Liberec 4, zast. JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem se sídlem Prvního pluku 206/7, Praha 8, **3. Metrostav a.s., IČ 00014915**, se sídlem Koželužská 2246, Praha 8, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **o zaplacení 565.502.336,83 Kč s přísl.**, o odvolání žalobce, a o odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech č. j. 16 C 132/2012-847, ze dne 19. 10. 2016,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.

II. Ve výroku II. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalobce je povinen zaplatit na nákladech řízení první žalované částku 6.577.917 Kč, k rukám právního zástupce Mgr. Petra Šindeláře, LL.M., do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Ve výroku III. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalobce je povinen zaplatit na nákladech řízení druhé žalované částku 6.250.678 Kč, k rukám právního zástupce JUDr. Jaromíra Bláhy, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Ve výroku IV. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalobce je povinen zaplatit na nákladech řízení třetí žalované částku 5.936.528 Kč, k rukám právního zástupce Mgr. Marka Vojáčka, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Na náhradě nákladů odvolacího řízení je žalobce povinen zaplatit první žalované částku 825.343 Kč, k rukám právního zástupce Mgr. Petra Šindeláře, LL.M., do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VI. Na náhradě nákladů odvolacího řízení je žalobce povinen zaplatit druhé žalované částku 657.493 Kč, k rukám právního zástupce JUDr. Jaromíra Bláhy, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VII. Na náhradě nákladů odvolacího řízení je žalobce povinen zaplatit třetí žalované částku 657.423 Kč, k rukám právního zástupce Mgr. Marka Vojáčka, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se ve své žalobě z 23. 5. 2011 domáhal po žalovaných zaplacení částky 1.063.294.537,73 Kč s příslušenstvím s tím, že se jedná o částku, kterou zaplatil na základě neplatné smlouvy o dílo. Současně uvedl, že má-li být součástí žaloby na vydání bezdůvodného obohacení z neplatné synalagmatické smlouvy i návrh na určení povinnosti žalobce vrátit plnění, kterého se mu podle smlouvy dostalo, nahrazuje takovou povinnost určením, že žalovaní jsou vlastníky (každý id. 1/3) budovy č. p. 1812, na pozemku č. 138/8 v katastrálním území Tuhnice (dále jen „KV Aréna“). Usnesením ze dne 19. 7. 2012 bylo řízení o zaplacení výše uvedené částky vyloučeno k samostatnému řízení a rozsudkem ze dne 22. 10. 2012 č. j. 16 C 44/2012-245, který nabyl právní moci 24. 11. 2012, byla žaloba na určení vlastnického práva žalovaných zamítnuta.

V reakci na to vzal žalobce postupně svoji žalobu částečně zpět (podáními z 30. 1. 2012 a 6. 8. 2014), takže výsledný předmět řízení po částečném zastavení řízení činil 565.502.336,83 Kč s příslušenstvím. O něm rozhodl soud prvního stupně poprvé rozsudkem ze dne 23. 2. 2015, č. j. 16 C 132/2012-562 tak, že žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že částka, která byla žalobcem žalovaným zaplacená, odpovídá obvyklé ceně, za kterou by bylo možné srovnatelné plnění v daném místě a čase pořídit. Tento rozsudek byl ve výroku o věci samé potvrzen rozsudkem odvolacího soudu ze dne 15. 6. 2015, č. j. 15Co 178/2015-641. Nejvyšší soud však rozsudkem ze dne 13. 4. 2016, č. j. 32 Cdo 4552/2015-749 zrušil oba výše uvedené rozsudky a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Vytkl soudům závěr o nemožnosti vrácení KV Arény pouze na základě skutečnosti, že žalobce je i přes neplatnost smlouvy o dílo jejím vlastníkem, aniž by se zabývaly zejména tím, zda je možné KV Arénu fakticky vrátit (vydat) bez nutnosti znehodnocení či zničení věcí, jež by jinak mohly sloužit svému účelu tam, kde jsou umístěny (zabudovány), bez vynaložení dalších (mimořádných) nákladů.

V druhém rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 16 C 132/2012-847 soud prvního stupně uzavřel, že není možné uvažovat o naturální restituci, neboť dílo spočívalo ve výkonech a dodávkách, dodaný materiál a specifické technologie byly zabudovány, nelze je vůbec demontovat, aniž by se tyto součásti stavby znehodnotily. Je rovněž vyloučeno, aby KV Aréna byla oddělena od pozemku žalobce a přemístěna na jiný pozemek, stejně jako faktická demolice stavby a vrácení věcí žalovaným. Stavba KV Arény je z hlediska energetického hospodaření propojena s dalšími stavbami ve vlastnictví žalobce, jako je bazénové centrum,

hala pro míčové sporty. Podle nového občanského zákoníku se navíc stala součástí pozemku ve vlastnictví žalobce a za situace, kdy bylo pravomocně určeno, že vlastníkem stavby je žalovaný, nelze docílit stavu, aby se vlastníky KV Arény staly žalované. Restituce není možná též proto, že by s sebou nesla vysoké dodatečné náklady na odstranění důsledků funkčního a technologického propojení KV Arény se sousedními stavbami ve vlastnictví žalobce a na úpravu pozemku pod ní. Naturální restituci brání též veřejný zájem, pro který byla KV Aréna zbudována. Proto následně vycházel z obvyklých nákladů, které by žalobce musel vynaložit v daném místě a čase na dosažení obdobného plnění, a dospěl k závěru, že na straně žalovaných k žádnému bezdůvodnému obohacení nedošlo.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání žalobce, který vytýká soudu prvního stupně, že k závěrům o nemožnosti naturální restituce dospěl na základě svých úvah, bez odborné a technické znalosti, bez provedení navrhovaných důkazů. Uvádí svůj názor, že demontáž by vedla k významnému znehodnocení KV Arény. Aby byla plně zachována jejich funkčnost, lze demontovat pouze určité části, zbývající části stavebního materiálu se po demontáži staly odpadem. KV Arénu lze vydat právně, tedy předat ji do dispozice oprávněné strany, aby se mohla uchopit její držby a to převodem vlastnického práva. Má za to, že žalované vlastníky nejsou, ale v případě, že by soud rozhodl, že jim má být KV Aréna vydána, by takový rozsudek byl právním důvodem nabytí jejich vlastnického práva. Funkční propojenost s jinými objekty je nesporná, avšak k otázce jejího oddělení nebyly provedeny žádné důkazy. Nebylo-li možno oddělit stavbu od pozemku právně, bylo by možné vydání realizovat i jinými způsoby, např. převodem vlastnického práva i k pozemku. Soud prvního stupně neprovedl k důkazu výpis z katastru nemovitostí, aby bylo zřejmé, zda se stavba stala součástí pozemku. I v případě, že by vyšlo najevo, že naturální restituce není možná, nesouhlasí žalobce se způsobem určení výše peněžitité náhrady podle ceny obvyklých nákladů. Jedině tržní hodnota stavby představuje skutečný majetkový prospěch žalobce. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že nebyla připuštěna změna žaloby, a vytýká soudu prvního stupně, že nepoužil žalobce o tom, že je na věc třeba nahlížet jinak.

Proti výroku II. o náhradě nákladů řízení podala první žalovaná odvolání, v němž namítá, že jeho opakované nahlížení do spisu bylo vždy důvodné. Proběhla celá řada porad s klientem, a to vzhledem k vysokému významu výsledku soudního sporu a délce soudního řízení. Žalovaná měla být soudem poučena o nutnosti doplnit podklady pro vyúčtování nebo o nutnosti sporné úkony právní služby blíže vysvětlit. Argumentuje, že žalobce si vytvořil rezervu na náklady vedení sporu ve výši 15.000.000 Kč. Poukazuje na neoprávněné, v rozporu s hmotným právem, krácení své odměny o 200 Kč za každý z úkonů právní služby. První žalovaná se k odvolání žalobce ve věci samé vyjádřila tak, že pojetí žalobce o vydání stavby nemá oporu v platném právu. Žalovaná nemůže být nucena do vlastnictví KV Arény. Faktické vydání by bylo možné pouze oddělením KV Arény od pozemku žalobce, nebo jejím odstraněním z pozemku žalobce a vydáním použitých věcí žalovaným faktickému vydání brání veřejný zájem, přičemž obec má i své povinnosti vyplývající z postavení subjektu veřejného práva. Neshledává pochybení v závěru soudu o výši bezdůvodného obohacení.

Druhá žalovaná podala odvolání proti výroku III rozsudku o náhradě nákladů řízení. Náhrada nákladů jí má podle jejího názoru náležet za každé podání ve věci samé, jímž reaguje na nové podání žalobce, a dále vždy, reaguje-li na výzvu soudu. Nesouhlasí se závěrem, že odměna za poradou s klientem přesahující jednu hodinu je účelně vynaloženým nákladem pouze tehdy, bylo-li nutné probrat zásadní změnu ve vývoji soudního řízení oproti stavu, kdy

advokát získával od klienta informace při převzetí zastoupení, jakož i se závěrem, že nahlížení do soudního spisu nejsou nezbytnými náklady k účelnému bránění práva. Mezi účelně vynaložené náklady patří i náklady na prerekvizitu sloužící k vyhotovení jiného znaleckého posudku. Nepřiměřeně přísný a zjednodušující je přístup, podle něhož při neúspěchu s odvoláním proti dílčímu procesnímu rozhodnutí nenáleží odměna za toto odvolání. Ve vztahu k odvolání žalobce ve věci samé není podle druhé žalované žádná z forem naturální restituce možná. Plnění spočívalo ve stavebních pracích, není možné faktické přemístění stavby na jiné místo a jakékoliv jiné vydání by znamenalo demolici stavby a její znehodnocení bez náhrady výkonů. Stavba je technicky propojena s jinými objekty a navíc se stala součástí pozemku.

Proti výroku IV o nákladech řízení podala odvolání třetí žalovaná, která namítá, že se měla vzít v úvahu povaha řízení a jeho délka. Náročnost řízení je dána s ohledem na předmětnou problematiku, rozsah provedeného dokazování a nutnost vypořádat se s předběžnou otázkou platnosti smlouvy o dílo. Žalovaná uvádí přehled jednotlivých úkonů právní služby, které podle jejího názoru byly v řízení účelně vykonány. Třetí žalovaná ve vyjádření k odvolání ve věci samé poukázala na to, že plnění, které žalobce obdržel, spočívalo ve výkonech a jeho vrácení tak není možné. Demontáž určitých částí je možná jen cestou demolice, jak sám připouští i žalobce. Žalobce sice před soudem prvního stupně naznačoval svůj záměr předložit znalecký posudek (bez bližší specifikace, čeho by se měl týkat), avšak po celou dobu trvání řízení tak neučinil. Stěží může vytýkat soudu prvního stupně, že takový posudek nezadal sám, neboť nespecifikoval žádná tvrzení, jež by měla být posudkem prokázána. Při výpočtu výše náhrady při vypořádání bezdůvodného obohacení postupoval soud prvního stupně správně.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 212, 212a o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné, stejně tak nejsou důvodná ani odvolání žalovaných proti výrokům o nákladech řízení.

Nepřipuštění změny žaloby

Odvolací soud se nejprve zabýval namítaným nesprávným postupem soudu, konkrétně nepřipuštěním změny žaloby. Změnu žaloby učinil žalobce podáním datovaným 13. 9. 2016, které bylo předloženo při jednání dne 14. 9. 2016. Soud prvního stupně změnu žaloby nepřipustil usnesením ze dne 19. 9. 2016, č. j. 16 C 132/2012-800, které nabylo právní moci dne 22. 9. 2016.

Za obvyklých okolností by odvolací soud souhlasil se soudem prvního stupně, že k připuštění změny žaloby nebylo důvodu. Podle ustanovení § 95 odst. 2 o. s. ř. soud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změně návrhu. V takovém případě soud pokračuje v řízení o původním návrhu po právní moci usnesení. Rozhodným kritériem pro úvahu soudu o připuštění či nepřipuštění změny žaloby je tedy nikoliv to, zda bude nutné provést další dokazování, ale to, zda se dosavadní výsledky řízení dají využít i pro rozhodování o změně žalobě, tedy zda tyto dosavadní výsledky řízení nepříjdou vniveč. A právě v posuzované věci by taková situace nastala, neboť dosavadní řízení (po vyloučení otázky určení vlastnického práva k samostatnému projednání) se vedlo pouze k otázce výše bezdůvodného obohacení (viz zejména znalecké posudky oceňující předmět neplatné smlouvy o dílo). Otázka vydání

KV Arény nebyla předmětem řízení až do výše uvedeného rozhodnutí dovolacího soudu. Současně nelze soudu prvního stupně vytýkat, že v předcházejících stádiích řízení neposkytl žalobci poučení ohledně formulace petitu žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího soudu z 30. 12. 1999, sp. zn. 25 Cdo 2524/98).

S ohledem na okolnosti tohoto konkrétního případu znamená však nepřipuštění změny žaloby de facto nemožnost posouzení podle rozsudku dovolacího soudu. Aby zhodnocení této vady řízení jako odvolacího důvodu bylo úplné, musel odvolací soud ve smyslu § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. uvážít, zda se jedná o vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. O takovou vadu se v daném případě nejedná, neboť z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně je zřejmé, že otázku možnosti faktického vydání KV Arény posoudil, a nakonec dospěl k závěru, s nímž se odvolací soud, jak bude níže vysvětleno, ztotožňuje.

Neprovedení důkazů

Dalším odvolacím důvodem spočívajícím v nesprávném postupu soudu je namítané neprovedení důkazů, konkrétně výpisu z katastru nemovitostí a znaleckého posudku. Zatímco otázka stavu zápisu práva v katastru nemovitostí byla vyřešena při odvolacím jednání tím, že byl k důkazu proveden aktuální výpis z katastru nemovitostí, z něhož se podává, že KV Aréna je zapsána jako součást pozemku p. č. 138/8, Katastrální území Tuhnice ve vlastnictví žalobce (v oddílu C již není vedeno zástavní právo pro Českou republiku – finanční úřad), tak otázku znaleckého posudku ani u odvolacího jednání žalobce nevyjasnil.

Z obsahu spisu se podává, že soud prvního stupně již výzvou z 13. 5. 2016 vyzval všechny účastníky řízení k dalším návrhům ve věci s ohledem na rozhodnutí dovolacího soudu. Žalobce s tvrzením, že projednává varianty postupu v řízení, požádal o prodloužení lhůty do 15. 6. 2016. Ani v tomto termínu se však nevyjádřil, a dopisem z 23. 6. 2016 sdělil, že dosud nepřijal závazné rozhodnutí ohledně dalšího pokračování v řízení s tím, že toto lze očekávat po 21. 7. 2016. Ale až teprve při jednání 14. 9. 2016 předložil svoji změnu žaloby, v níž mimo jiné uvedl, že má za to, že je vydání KV Arény možné, aniž by tím došlo ke znehodnocení stavby Arény či dalších sousedících nemovitostí a aniž by to bylo spojeno s dalšími mimořádnými náklady, „nicméně aby tato možnost byla po technické stránce potvrzena s absolutní jistotou a jednoznačně prokázána, nechává žalobce zpracovat příslušný znalecký posudek.“ Při tomtéž jednání zástupkyně žalobce uvedla, že sdělí soudu, jakmile bude posudek zpracován, lhůtu, v níž bude předložen. Posudek nebyl předložen ani do dalšího jednání ve věci samé, které se konalo 19. 10. 2016. Zde po poučení podle § 119a odst. 1 o. s. ř. zástupkyně žalobce uvedla, že navrhuje zpracování znaleckého posudku. Tento důkazní návrh byl ze strany soudu prvního stupně zamítnut.

S otázkou znaleckého posudku byl žalobce konfrontován i při jednání odvolacího soudu a právní zástupkyně žalobce vysvětlila, že před soudem prvního stupně nepředložila znalecký posudek, který se týkal oddělitelnosti stavby od jiných objektů, protože z vedení řízení před soudem prvního stupně bylo zřejmé, že se další dokazování ve směru možnosti naturální restituce vést nebude. Tento důkaz nebyl předložen ani odvolacímu soudu, neboť žalobce údajně neměl za to, že by se takovým směrem odvolací soud ubíral.

Situace je tedy taková, že podle vyjádření žalobce má tento daný důkazní prostředek k dispozici, soudu prvního stupně jej však z určitých taktických důvodů (které odvolacímu

soudu nepřísluší komentovat) nepředložil, zároveň však soudu prvního stupně vytýká, že o znalecký posudek nebylo doplněno dokazování, a že jej měl zadat sám. Za takového stavu nelze než uzavřít, že žalobce se dopouští jednání, které porušuje procesní práva ostatních účastníků (právo na projednání věci v přiměřené lhůtě) ve smyslu § 2 o. s. ř. Soudu prvního stupně tak nelze vytýkat, že znalecký posudek k důkazu neprovedl. Rovněž není chybou, že jej sám nezadal k vypracování, neboť nejsou zřejmá ani tvrzení žalobce, k jejichž prokázání by měl posudek sloužit (zadáním nemůže být posouzení možnosti vydání KV Arény, neboť jde, jak vyplývá i z rozhodnutí dovolacího soudu, o otázku právní). Navíc, jak bude ještě dále vysvětleno, není s ohledem na okolnosti dané věci možný takový způsob vydání, který by spočíval v energetickém, funkčním a technickém oddělení KV Arény od dalších staveb ve vlastnictví žalobce s tím, že KV Aréna by dále stála na svém místě jako součást pozemku žalobce.

Otázka vydání KV Arény

Jednotliví účastníci v průběhu řízení po rozhodnutí dovolacího soudu nejednoznačně vykládali pojem vrácení (vydání) KV Arény. Podle první žalované nejde vrátit dílo, které spočívá mimo jiné i ve výkonech a v dodávkách. Rovněž materiál a zabudované technologie nelze z větší míry vydat žalovaným. Demontáží by se součásti stavby zcela znehodnotily. První žalovaná poukázala i na energetické hospodaření a technologické propojení KV Arény s dalšími objekty ve vlastnictví žalobce. Poslední důvod nemožnosti vydání spatřoval v tom, že v důsledku přechodných ustanovení nového občanského zákoníku přestala KV Aréna existovat jako samostatná věc a stala se součástí pozemku ve vlastnictví žalobce. Podobně se vyjádřila druhá žalovaná, která dále přišla s myšlenkou oddělení KV Arény od podkladového pozemku, což by spočívalo opět v demolici KV Arény. Jako další překážku pro naturální restituci uvedla veřejný zájem, které má žalobce na provozování veřejného sportu a místa pro kulturní akce. Třetí žalovaná uvažovala nad vrácením KV Arény dokonce i tím způsobem, že by došlo k oddělení KV Arény od pozemku a jejímu přemístění na jiné místo, což samo o sobě svědčí o nehospodárnosti naturální restituce.

Ohledně toho, co by mělo obnášet vydání KV Arény, se však konzistentně nevyjadřoval ani samotný žalobce. Například ve svém odvolání tvrdil, že je možné vydat KV Arénu právně (byť ve stejném odvolání argumentoval, že je nutné posouzení vrácení vztáhnout k otázce fakticity, nikoliv k otázce právní možnosti takového plnění) a dále doplnil, že pokud by soud rozhodl o vydání KV Arény žalobce, byl by takový rozsudek právním důvodem nabytí vlastnického práva žalovaných k nemovitosti. V tomto smyslu však žalobce přehlíží, že rozhodnutí soudu o vydání bezdůvodného obohacení podle § 458 odst. 1 občanského zákoníku 1964 je rozhodnutím deklaratorním, nikoliv konstitutivním, a proto samo o sobě neslouží jako titul pro nabytí vlastnického práva. Při jednání odvolacího soudu žalobce svoji argumentaci pozměnil tím, že vydání KV Arény by mělo znamenat, že by žalobce umožnil žalovaným s KV Arénou fakticky disponovat, a postupně by na základě určitého právního jednání a na základě soudního rozhodnutí o povinnosti vydat věc došlo i ke změně vlastníka objektu. Při této úvaze však žalobce nereflexuje, že ono právní jednání by nutně vyžadovalo shodnou vůli i žalovaných; nelze totiž nutit navzájem rovné subjekty soukromoprávního vztahu k tomu, aby souhlasily s nabýváním určitého práva, zde práva vlastnického.

Názor žalobce, že by jeho povinnost vydat KV Arénu žalovaným byla splněna tak, že by umožnil žalovaným s touto disponovat (vykonávat právo držby) s tím, že by přímo na základě rozsudku nebo později nabyly ke KV Aréně vlastnické právo, je v posuzované věci navíc neslučitelný s tím, že o takové restituci bylo již mezi stejnými účastníky pravomocně rozhodnuto jako o nemožné. Žalobce se ve své žalobě z 20. 5. 2011, doručené soudu prvního stupně 23. 5. 2011, domáhal určení své povinnosti vrátit žalovaným plnění, kterého se mu dostalo, přičemž sám uzavřel, že povinnost vrátit plnění (podle citovaného § 457 občanského zákoníku 1964) je v daných okolnostech rovna určení, že vlastníkem KV Arény jsou žalované. Odkázal přitom na stanovisko uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 1/1979, podle něhož v případě neplatné kupní smlouvy na nemovitost má kupující povinnost vrátit kupní cenu, přičemž restituce je z druhé strany vyvážena tím, že vlastnictví k předávanému předmětu nepřešlo na kupujícího, ale zůstalo prodávajícímu. Zamítl-li pak soud žalobu na takové vypořádání bezdůvodného obohacení a jeho rozhodnutí nabylo právní moci, bylo závazně jak pro účastníky, tak pro všechny soudy rozhodnuto, že důsledkem plnění na základě neplatné smlouvy o dílo není v nyní posuzovaném případě naturální restituce, při níž by žalované byly (staly se) vlastníky KV Arény. Pravomocné rozhodnutí o určovací žalobě zde závazně vytvořilo pevný základ pro právní vztahy účastníků, tedy i pro případnou žalobu na vydání (v tomto smyslu spíše žalobu na vyklizení), jehož podstatou by bylo předání držby vlastnického práva. Jinými slovy žalobce nemůže svojí právní konstrukcí (nemající navíc ani oporu v zákoně) obcházet pravomocnou a zápornou odpověď na v žalobě formulovanou otázku, zda důsledkem neplatnosti smlouvy o dílo je vlastnictví žalovaných ke KV Aréně. Nové rozhodnutí o téže otázce by pochopitelně zasáhlo do legitimního očekávání účastníků, že pravomocné rozhodnutí soudu bude jako závazné respektováno.

Při výkladu rozhodnutí dovolacího soudu je tedy nutné z hlediska systematického přihlédnout k judikatuře, na jejímž základě dovolací soud svůj závěr vystavěl. Klíčový je zde rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 25. 4. 1975, sp. zn. 2 CZ 8/75, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 30/1977. V tam projednávané věci se jednalo o provedení komplexní vodoinstalace v rodinném domku na základě neplatné smlouvy o dílo. Za rozhodné bylo považováno určení, zda naturální restituce je možná u zabudovaného materiálu, a bylo nutné se dále zabývat i tím, zda na straně objednatele nezůstal neoprávněný majetkový prospěch (bezdůvodné obohacení) v hodnotě provedených výkonů. Byla tak formulovaná právní věta, že při posuzování podmínek § 458 odst. 1 z. č. 40/1964 Sb. (dále jen "občanský zákoník 1964") je nutné přihlížet k důsledkům restituce na obou stranách, jakož i k ekonomickému hledisku, aby nedocházelo k navrácení v předešlý stav za cenu podstatného znehodnocení nebo dokonce zničení věcí, jež mají být vráceny a jež by mohly ještě sloužit vyhovujícím způsobem svému účelu na dosavadním místě. Z jazykového výkladu tohoto judikátu je zřejmé, že se jednalo o situaci, kdy soudy měly posuzovat, zda je možné vyjmutí (demontáž) věcí zabudovaných v rodinném domku objednatele. Bylo rovněž uloženo, aby důsledky restituce na straně zhotovitele byly uváženy vzhledem nejen ke ztrátám spočívajícím v tom, že by nedostal uhrazené pracovní úkony a materiál dodaný vedle věcí, jež lze odmontovat, ale i vzhledem k dalším případným nákladům, jež by bylo třeba vynaložit na demontáž vrácených věcí, nehledě k riziku znehodnocení těchto věcí a ke snížené možnosti jejich dalšího upotřebení.

Převedeno do okolností posuzované věci je tedy třeba odpovědět na otázku, zda je možné dodaný materiál demontovat z věci žalobce (z pozemku ve vlastnictví žalobce),

přičemž je nutné vzít do úvahy náklady na demontáž, materiál, který demontovat z povahy nelze a dále skutečnost, že by ani provedenou demontáží věci a jejich vydáním nedostaly žalované uhrazeny pracovní úkony.

Citoval-li dovolací soud dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2849/2007, jímž bylo odmítnuto dovolání proto, že odvolací soud správně vztáhl možnost vrácení poskytnutého plnění k otázce fakticity a nikoliv právní možnosti takového plnění, pak se jednalo o posouzení výtky dovolatele, že zabudované věci přestaly být samostatnou věcí v právním smyslu. Proto i tímto pohledem je nutné se dívat na posuzovanou věc tak, že demontáží určitých částí budovy a jejich vydání žalovaným nebrání to, že se zabudováním staly součástí věci ve vlastnictví žalobce.

Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že spočívalo-li dílo ve výkonech a dodávkách, dodaný materiál a specifické technologie byly zabudovány do stavby KV Arény (např. železobetonové základové konstrukce nebo konstrukce tvořící skelet budovy), nelze je vůbec demontovat, aniž by se tyto součásti stavby zcela nezhodnotily. Tato úvaha soudu prvního stupně odpovídá povaze stavby KV Arény, jak vyplývá z již provedených důkazů, zejména znaleckých posudků, které tuto stavbu popisují (pro účely ocenění). Navíc mezi samotnými účastníky o této skutečnosti vlastně ani spor není, neboť žalované ji tvrdí výslovně, a sám žalobce ve svém odvolání připouští, že „v teoretické rovině sice nechybí jeho souhlas s demontáží, ta by však samozřejmě vedla právě k výraznému znehodnocení, neboť tak, aby byla zachována plně její funkčnost a hodnota by bylo lze demontovat pouze určité části a zbývající části stavebního materiálu by se po demontáži staly odpadem“.

Shrne-li odvolací soud výše uvedené, je zřejmé, že nepřichází v úvahu vydání KV Arény ze strany žalobce žalovaným tak, že by pouze umožnil disponovat s touto stavbou (jako jejím vlastníkem nebo s následným řešením vlastnického práva). Nad rámec dosud uvedených úvah je třeba ještě poznamenat, že dané řešení by nutně předpokládalo i úpravu práva žalovaných k pozemku, přičemž i zde je pro nesouhlas žalovaných nemožné, aby jim bylo vnuceno vlastnické či jiné právo k pozemku žalobce. Již pouze podle obecné zkušenosti je nemožný takový způsob vydání, který by se měl realizovat oddělením KV Arény od pozemku a jejím přesunutím jako celku. Nakonec bylo vysvětleno, proč považuje odvolací soud za nemožné vydání tím, že by byla provedena demontáž a vydání zabudovaného materiálu.

Protože není možné, aby došlo k vzájemnému vrácení toho, co na základě neplatné smlouvy účastníci dostali, musí tedy nastoupit režim podle § 458 odst. 1 věta druhá občanského zákoníku 1964. Žalované tak mají povinnost vrátit žalobci to, co získaly jako peněžitě plnění na cenu díla. Naproti tomu žalobce je povinen poskytnout žalovaným peněžitou náhradu za to, co nabyl bezdůvodným obohacením. Žalobce by tak mohl mít úspěch v té části, která by se rovnala kladnému rozdílu mezi prvou a druhou z těchto hodnot.

Výše peněžitě náhrady

Odvolací soud podal výklad k otázce peněžitě náhrady již ve svém rozsudku ze dne 15. 6. 2015, a protože se v tomto směru nic podstatného v dalším průběhu řízení nezměnilo (zejména nejsou zde žádné nově zjištěné skutkové okolnosti), setrvává na svých původních závěrech. Základem pro další úvahy je dílčí závěr, že není dominantně rozhodující, jakou hodnotu pozbyl ochuzený, ale o kolik se tím zvýšil majetek obohaceného (např. rozsudek

Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3281/2012). Je tak třeba vycházet z objektivní ceny, kterou by průměrný příjemce v daném místě a čase musel zaplatit, aby nabyl stejného (obdobný přístup lze shledat např. v Německu – viz Bamberger, H. G., Roth, H. Kommentar zum Bürgerlichem Gesetzbuch. München: C. H. Beck, 2003, s. 940).

Způsob určení rozsahu peněžité náhrady tak závisí na okolnostech každého případu. Žalované poukazovaly na judikaturu, která u neplatné smlouvy o dílo preferovala určení bezdůvodného obohacení jako ekvivalentu obvyklé ceny stavebních prací, jež byly pro objednatele provedeny (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 28 Cdo 1448/2015 – v tomto rozhodnutí je mimo jiné podán přehled různých postupů při oceňování majetkového prospěchu). Přehlíží však, že v posuzovaném případě se nejednalo o stavební práce na již existující stavbě žalobce, ale tato stavba se teprve činností žalovaných vytvářela až do podoby hotového díla (byť věci ve vlastnictví žalobce se v právním smyslu stala již dříve).

Proto byla-li by v daném případě KV Aréna ve své hotové podobě věci běžně obchodovanou na trhu v daném místě a čase, pak by se peněžitá náhrada rovnala obvyklé tržní ceně, za kterou by ji bylo možné na trhu pořídit. Žalobce za tímto účelem předložil znalecký posudek Vysokého učení technického v Brně. Ten sice stanoví tržní hodnotu v intervalu 500.000.000 až 600.000.000 Kč, ovšem při podrobnějším pohledu na závěr tohoto znaleckého posudku je zřejmé, že takto stanovená tržní hodnota je přibližně v průměru mezi hodnotou věcnou a hodnotou výnosovou. K této metodě se znalecký ústav, jak sám vysvětluje, přiklonil proto, že není možné srovnání s dalšími realizovanými obchody obdobných nemovitostí, a že se jedná o stavbu s jednoznačně daným a velmi specifickým účelem budoucího využití. Navíc (a vzhledem k výše uvedenému už pouze teoreticky) by muselo být provedeno srovnání se srovnatelnými stavbami prodávanými bez pozemků.

Proto chtěl-li by v okolnostech tohoto případu získat žalobce v daném místě a čase stejný majetkový prospěch (mít stejnou stavbu na svém konkrétním pozemku – tak byly uspokojovány jím sledované veřejné potřeby), neměl by jinou možnost, než vynaložit obvyklou cenu na zhotovení dané věci.

Proto odvolací soud uzavírá, že ve výsledku je postup soudu I. stupně, který zjišťoval obvyklou cenu prací provedených žalovanými, správný.

Skutkový závěr o výši obvyklé ceny

Jestliže žalobce formuloval odvolací důvod spočívající v nesprávném skutkovém závěru soudu I. stupně, je na prvním místě nutné zdůraznit, že do hodnocení důkazů a vytváření skutkového závěru může odvolací soud zasahovat pouze v omezeném rozsahu. Rozhodnutí soudu I. stupně lze přezkoumat pouze stran toho, zda skutkové závěry mají oporu v provedených důkazech, zda hodnocení důkazů není v rozporu se základními pravidly logiky a zda provádění a hodnocení důkazů není v rozporu s ust. § 122 a násl. o. s. ř.

Žalobce vytýká soudu, že vyšel ze znaleckého posudku společnosti Grand Thorton Valuations a.s., s tím, že tento určoval cenu podle tzv. vyhlášky. K této výhradě lze uvést, že znalecký ústav postupoval několika metodami, které se vztahují vždy k obvyklé ceně, za kterou by bylo možné srovnatelné plnění (tedy materiál, stavební práce a další služby

a dodávky související s výstavbou dle zadávací dokumentace a následných změn) v daném místě a čase pořídit. Stanovil jednak hodnotu stavby pomocí jednotkové ceny a obestavěného prostoru THU (technickohospodářských ukazatelů) s tím, že údaje byly získány od společnosti RTS, a.s., Brno. Dále byla počítána věcná hodnota podle oceňovací vyhlášky. Odvolací soud nevidí důvod, proč by nemělo být k takto stanovené věcné hodnotě přihlíženo. Zmíněné vyhlášky (jedná se o vyhlášky č. 540/2002 Sb. a 3/2008 Sb.) provádějí ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku. Znalecký posudek znaleckého ústavu Grand Thorton Valuations a.s. postupuje tedy při ocenění způsobem, který zákon o oceňování majetku nazývá nákladovým, a který vychází z nákladů, které by bylo nutné vynaložit na pořízení předmětu ocenění v místě ocenění a podle jeho stavu ke dni ocenění [srov. § 2 odst. 5 písm. b) zákona o oceňování majetku]. Navíc je z posudku zřejmé, že tato metoda je zpracovatelem doplněna o další metody kontrolní, včetně využití specializovaného softwaru pro stavebnictví. Odvolací soud v tomto tedy žádné pochybení neshledává.

Žalobce dále vyčítá, že podle vyhlášky byla stanovena nižší cena (1.037.153.750 Kč), přičemž jako obvyklá byla přijata cena vyšší, tedy 1.074.961.225 Kč. Zde však žalobce určitým způsobem dezinterpretuje výsledky znaleckého zkoumání, neboť věcná hodnota podle vyhlášky v této výši se vztahuje k roku 2006 (rok uzavření smlouvy o dílo), přičemž znalecký posudek ukazuje, jakým způsobem se v letech výstavby věcná hodnota podle vyhlášky vyvíjela, až v roce 2009 činila 1.205.580.760 Kč. Jestliže se z nesporných tvrzení účastníků podává, že převjímací řízení proběhlo v měsíci červnu roku 2009, pak výše bezdůvodného obohacení by měla být zjišťována právě ve vztahu k tomuto období.

Za chybu nálezu znaleckého posudku lze považovat, že se z něj nelze dozvědět, jakým způsobem dospěl zpracovatel ke zjištění hodnoty stavby pomocí jednotkové ceny obestavěného prostoru THU. Jak již bylo vysvětleno, jedná se v tomto případě pouze o pomocnou metodu. Za pomocnou si ji zvolil i posudek předložený žalobcem, a ten dospěl hodnotě 1.040.000.000 Kč. Rozdíl pohybující se v úrovni 4 %, navíc u metod pouze dílčích, pomocných, nepovažuje odvolací soud za natolik významný, aby bylo nutné doplňovat dokazování o samostatný znalecký výpočet této hodnoty. Uvedené pochybení není způsobilé zpochybnit správnost skutkového závěru soudu I. stupně.

Na základě všech uvedených skutečností tak dospěl odvolací soud k závěru, že rozhodnutí soudu prvního stupně je ve výroku o věci samé věcně správné, a rozsudek byl v tomto rozsahu podle § 219 o. s. ř. potvrzen.

Náklady řízení

Co se náhrady nákladů řízení týče, bylo o základu tohoto práva správně rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalované měly úplný úspěch ve věci. Ovšem podle § 142 odst. 1 o. s. ř. mu mohou být přiznány náhrady pouze těch nákladů, které byly potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva. Kritérium účelnosti vynaložených výdajů vylučuje přiznání odměny za ty úkony právní služby, v nichž jsou pouze obsahově opakována dřívější vyjádření, nebo činěna podání, jež mají být obsahově přednesena při jednání (např. zaslání písemné závěrečné řeči, přestože účastníci mají u jednání prostor k jejímu přednesu). Odměna (která se počítá z tarifní hodnoty) zcela jistě nenáleží ani za procesní úkony jednoduché povahy (např. žádost o prodloužení lhůty, namítání zdržování druhou stranou atd.).

Žalované se ve svých odvoláních vymezovaly především vůči tomu, že za neúčelně vynaložené nebyly uznány některé z vyúčtovaných úkonů právní služby. V první řadě šlo o úkon právní služby spočívající v poradě advokáta s klientem. Je pravdou, že tento úkon právní služby je typově popsán v § 11 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Na druhé straně však zákon hovoří o tom, že lze přiznat pouze účelně vynaložené náklady, a tímto pohledem je nutné pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení interpretovat a aplikovat ustanovení advokátního tarifu. Odvolací soud považuje za účelně vynaložený náklad pouze ten, který se týká odměny za poradu advokáta s klientem, při níž bylo nutné probrat zásadní změnu ve vývoji soudního řízení oproti stavu, kdy advokát získával od klienta informace při převzetí zastoupení. V dané věci si účelnou poradou advokáta s klientem vyžádal stav, kdy žalobce předložil nový znalecký posudek odpovídající na jím formulovanou otázku, a kdy bylo nově posuzováno vydání věci. Vzhledem k rozsahu díla je zde skutečně namístě, aby v těchto situacích proběhla porada advokáta s klientem.

Další spor vznikl ohledně úkonů právní služby, které spočívaly v nahlížení do spisu. Takový úkon právní služby není vyjmenován v § 11 odst. 1, 2 vyhlášky. Je však možné uvažovat o přiznání odměny podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu, pokud by se jednalo skutečně o náklady vynaložené k účelnému bránění práva. V daném případě však žádný případ nahlížení do spisu, který byl ze strany žalovaných vyúčtován, této naléhavosti nedosahuje. Jako příklad lze uvést např. vyúčtované nahlížení právního zástupce 1. žalované poté, co byl žalobcem předložen znalecký posudek Vysokého učení technického v Brně. Nahlížení do spisu nebylo nutné proto, aby se účastník s tímto posudkem seznámil, neboť z obsahu spisu je zřejmé, že ostatním právním zástupcům tento znalecký posudek soud stejně zasílal.

Při zohlednění výše uvedených společných kritérií tak výše dosavadních nákladů řízení zahrnuje u jednotlivých žalovaných tyto částky:

Dosavadní náklady řízení první žalované

Za první řízení před soudem prvního stupně náleží odměna za 3 úkony právní služby po 469.620 Kč: převzetí věci, vyjádření 1. 7. 2011, vyjádření 28. 2. 2012 (všechny tyto tři právní služby bez režijního paušálu), odměna po 348.540 Kč – vyjádření z 21. 11. 2013, vyjádření z 18. 8. 2014, porada s klientem přesahující jednu hodinu, odměna po 270.540 Kč – vyjádření 5. 11. 2014, třikrát účast při jednání. Z vyúčtovaných úkonů právní služby tak kromě výše vysvětlených porad a nahlížení do spisu nebyly 1. žalované přiznány následující úkony: vyjádření ze dne 13. 7. 2012, neboť se nevztahovalo k otázce bezdůvodného obohacení, vyjádření ze dne 20. 4. 2012, které se týkalo otázky plné moci žalobce, jež byla vyřešena již v rozhodnutí o žalobě na určení vlastnictví, vyjádření ze dne 21. 12. 2012, kterým právní zástupce 1. žalované požádal pouze o prodloužení lhůty, vyjádření ze dne 30. 1. 2013, v němž v podstatě odkázal na svá dřívější vyjádření, vyjádření ze dne 11. 6. 2014, které se týkalo pouze otázky prostojů žalobce, vyjádření ze dne 24. 11. 2014, v němž byla pouze opakována předchozí vyjádření. Dále 7 režijních paušálů po 300 Kč. Za první řízení před soudem odvolacím náleží odměna za dva úkony právní služby po 270.540 Kč (podání vyjádření, účast při jednání), dva režijní paušály, náhrada ztráty času ve výši 600 Kč a jízdné 1.075 Kč. Částka odpovídající dani z přidané hodnoty podle § 137 odst. 3 o. s. ř. činí 857.240 Kč.

Za řízení dovolací byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby ve výši 270.540 Kč (podání vyjádření). Nebyla přiznána odměna za poradu s klientem, neboť žalovaná dovolání do věci nepodávala, a rovněž nebyla přiznána odměna za podání dovolání do výroku o nákladech řízení, neboť z pohledu dnešního rozhodnutí odvolacího soudu nebyla první žalovaná se svými odvolacími důvody úspěšná. Za jeden úkon právní služby náleží režijní paušál v částce 300 Kč a daň z přidané hodnoty činí 56.876 Kč.

Za druhé řízení před soudem prvního stupně náleží odměna za 4 úkony právní služby po 270.540 Kč (z vyúčtovaných úkonů nebyla přiznána odměna za písemný závěrečný návrh, neboť ten měla žalovaná možnost přednést při posledním jednání). Režijní paušál činí za všechny úkony 1.200 Kč a daň z přidané hodnoty 227.506 Kč.

Dohromady činí účelně vynaložené dosavadní náklady řízení na straně první žalované částku 6.577.917 Kč.

Dosavadní náklady řízení druhé žalované

Za první řízení před soudem prvního stupně náleží druhé žalované odměna po 469.620 Kč za převzetí zastoupení, vyjádření z 23. 4. 2012 a vyjádření z 19. 9. 2012 (všechny tyto úkony bez režijního paušálu). Po 348.540 Kč přiznal odvolací soud odměnu za vyjádření z 24. 9. 2013, vyjádření z 18. 8. 2014 a za poradu s klientem. Odměnu po 270.540 Kč přiznal odvolací soud za účast při třech jednáních. Odvolací soud (stejně jako u ostatních žalovaných) nepřiznal odměnu za podání písemné závěrečné řeči, pro jejíž přednes byl prostor při závěrečném jednání. Druhé žalované dále nebyla přiznána odměna za vyjádření z 15. 6. 2011, neboť se týkalo pouze věcné příslušnosti a byla již přiznána v řízení o určení vlastnictví, vyjádření ze dne 16. 7. 2012, neboť toto se týkalo otázky plné moci, která by byla již předmětem předchozích vyjádření, za vyjádření z 29. 1. 2013, neboť tímto druhá žalovaná pouze rozváděla své předchozí vyjádření k otázce kompenzačních námitok, odměnu za odvolání ze dne 8. 4. 2013, neboť s tímto odvoláním neměla druhá žalovaná úspěch.

Součástí nákladů prvního řízení před soudem prvního stupně je u druhé žalované též šest režijních paušálů po 300 Kč, cestovné ke třem jednáním ve výši 4.883 Kč a ztráta času v celkové výši 2.400 Kč. Druhé žalované byl přiznán i výdaj na znalecký posudek č. 2106/80/2012 ve výši 314.600 Kč, neboť ten jediný je obsahem spisu, druhý ze zmíněných znaleckých posudků předložen nebyl. Tato částka za znalecký posudek je již včetně DPH. DPH z ostatních částek - odměn a náhrad poskytovaných advokátovi činí 687.788 Kč.

Náklady prvního odvolacího řízení představují: odměna za zastupování advokátem za dva úkony právní služby ve výši 541.080 Kč, dvakrát režijní paušál po 300 Kč, ztráta času ve výši 600 Kč, cestovné ve výši 1.163 Kč a částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 114.123 Kč.

Ze stejných důvodů jako u první žalované byla i druhé žalované přiznána za dovolací řízení odměna za jeden úkon právní služby (vyjádření se k dovolání) ve výši 270.540 Kč, jeden režijní paušál v částce 300 Kč a částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 56.876 Kč.

Za druhé řízení před soudem prvního stupně náleží odměna za 3 úkony právní služby po 270.540 Kč (vyjádření a dvakrát účast při jednání). Režijní paušál činí za všechny úkony 900 Kč, jízdné 3.065 Kč a ztráta času 800 Kč. Daň z přidané hodnoty představuje 171.440 Kč.

Dosavadní náklady řízení druhé žalované činí správně 6.250.678 Kč.

Dosavadní náklady řízení třetí žalované

Třetí žalované byla za první řízení před soudem prvního stupně přiznána odměna za úkony právní služby po 469.620 Kč, a to za přípravu zastoupení (bez režijního paušálu), vyjádření ze dne 17. 4. 2012 (bez režijního paušálu) a vyjádření ze dne 31. 1. 2013. Odměna po 348.540 Kč byla přiznána za vyjádření ze dne 14. 10. 2013, vyjádření z 18. 8. 2014 a za poradu s klientem přesahující jednu hodinu. Odměna po 270.540 Kč byla přiznána za tři jednání. Dále byl přiznán režijní paušál za 7 úkonů právní služby po 300 Kč. Cestovné za účast při jednání bylo vyúčtováno ve výši 4.461 Kč a ztráta času činí 2.400 Kč. Částka odpovídající dani z přidané hodnoty se rovná 687.763 Kč.

Náklady prvního odvolacího řízení představují: odměna za zastupování advokátem za dva úkony právní služby ve výši 541.080 Kč, dvakrát režijní paušál po 300 Kč, ztráta času ve výši 600 Kč, cestovné ve výši 1.087 Kč a částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 114.107 Kč.

Ze stejných důvodů jako u ostatních žalovaných byla i třetí žalované přiznána za dovolací řízení odměna za jeden úkon právní služby (vyjádření se k dovolání) ve výši 270.540 Kč, jeden režijní paušál v částce 300 Kč a částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 56.876 Kč.

Za druhé řízení před soudem prvního stupně náleží odměna za 3 úkony právní služby po 270.540 Kč (vyjádření a dvakrát účast při jednání). Režijní paušál činí za tři úkony právní služby 900 Kč, jízdné 2.834 Kč a ztráta času 1.600 Kč. Daň z přidané hodnoty představuje 171.560 Kč.

Náklady odvolacího řízení

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalované měly ve věci samé v odvolacím řízení plný úspěch. U každé z žalovaných přiznal odvolací soud odměnu pouze za dva úkony právní služby, a to podání vyjádření a účast při odvolacím jednání. Pokud nepřiznal jiné vyúčtované úkony, tak se tak stalo z důvodů již vysvětlených výše. *Na straně 1. žalované vznikly tyto náklady odvolacího řízení:* odměna za zastupování advokátem v částce 541.080 Kč (podání vyjádření a účast při jednání), dále odměna v částce 135.270 Kč za účast při vyhlášení rozsudku (avizovaná předtím, než proběhlo hlasování senátu), třikrát režijní paušál po 300 Kč, ztráta času ve výši 1.200 Kč a jízdné ve výši 3.652 Kč, částka odpovídající dani z přidané hodnoty 143.241 Kč. *Na straně druhé žalované vznikly tyto náklady odvolacího řízení:* odměna za zastupování advokátem v částce 541.080 Kč (podání vyjádření a účast při jednání – nenáleží naopak odměna za podané odvolání do nákladů řízení, neboť s ním neměly žalované úspěch), dvakrát režijní paušál po 300 Kč, ztráta času ve výši 600 Kč a jízdné ve výši 1.103 Kč, částka odpovídající dani z přidané hodnoty 114.110 Kč. *Na straně třetí žalované vznikly tyto náklady*

odvolacího řízení: odměna za zastupování advokátem v částce 541.080 Kč (podání vyjádření a účast při jednání – nenáleží naopak odměna za podané odvolání do nákladů řízení, neboť s ním neměly žalované úspěch), dvakrát režijní paušál po 300 Kč, ztráta času ve výši 600 Kč a jízdné ve výši 1.045 Kč, částka odpovídající dani z přidané hodnoty 114.098 Kč.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek v § 237 o. s. ř., přičemž o přípustnosti dovolání je oprávněn rozhodovat pouze dovolací soud. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu prvního stupně, do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku.**

V Plzni dne 21. 3. 2017

Za správnost vyhotovení:
Petra Černá

JUDr. Jana Vyletová, v.r.
předsedkyně senátu